

berettiger et Menneske eller en Samling Mennesker til at negte andre Menneskers individuelle Ret til selv at vælge sit Arbejde? Men her paa kunstnerisk Gebet maa jeg hævde, hvad jeg har hævdet ved andre Lejligheder, hvori Kvinders Ret til Arbejde var paa Tale, at i første Række arbejder Kvinder ikke for Mænd eller Samfund, men slet og ret som Mænd arbejder i for egen Skyld, og Samfundets Krav kommer overfor os, som overfor Mænd, i anden Række. — Om det at den anden Halvdel af Menneskeheden, hvis Evner aldrig før har fundet Tumbleplads, kommer med, gør, at Kunst og Videnskab bliver mere righoldig, vil vise sig; sandsynligvis gør den det, da saa meget færre Evner gaar tabt; men Individualiteterne er som sagt saa forskellige inden for hvert Køn, at man ikke kan tænke sig den forskelligere uden at gaa uden for Menneskeriget; der er ikke større Forskel paa de videst fra hinanden divergerende mandlige og kvindelige Individualiteter, end der er paa de videst fra hinanden divergerende mandlige Individualiteter, hvilket altsaa ikke lover ny Tilsykomst ved Kvinders Deltagelse i Arbejdet. — Men vel en righoldigere Skala.

Naar Kvinder nu tilfredsstillede det ny Paafund, og leverede helt anden Slags Arbejde end det, Mændene har presteret, hvemborgede En da for, selv om det var lige saa godt, ja bedre, at Mændene vilde vide at paaskønne det, naar det skyldtes Kvinder? Om det var nok saa godt, blev det sikkert ikke sat i Klasse med Mændenes; disse vilde, dersom Arbejdet var specifikt kønsligt, fuldstændig mangle Forstaaelse deraf, som det er dem umuligt at forstaa Abernes Sprog. Det er ret heldigt, at Kvinder, naar de arbejder, at de da arbejder paa samme Maade som Mændene; ellers kunde de forgæves vente paa deres Menneskeret til evige Tider.

At Kvinderne som Kunstnerinder tager Konkurrencen godt op med Mænd, er der ikke Tvivl om; nogle af vore første Kunstnere er Kvinder; og er der flere dygtige mandlige Malere, saa er der ogsaa flere mandlige end kvindelige Kunstnere. Og endnu kan vi heller ikke regne, at Kvinder har samme Lettelse som Mænd til Adgang til Uddannelse af deres Evner; Forholdene stiller sig meget ofte meget mere hindrende i Vejen for hine end for disse; endnu er det kun et Mindretal af Befolkningen, der sympathiserer med, at Kvinder uddannes til Kunst og Videnskab; den støder ofte en Kvinde tilbage, hvor den vil række en Mand en hjælpende Haand. Endnu kan man sige, at det fortrinsvis er de energiske og heldigt stillede Kvinder, der er komne paa den kunstneriske Bane; men disse behøver ikke at være de evnerigeste; de evnerigeste er ofte meget ubehjælpssomme i at rydde Hindringer af Vejen; vi kan altsaa sandsynligvis